

METTE SEJRBO

ULFHEDIN-SAGAEN
VARULVENS
FORBANDELSE

Dette er en læseprøve af *Varulvens Forbandelse*

Varulvens forbandelse

Mette Sejrbø

2. udgave, 1. oplag 2018

ISBN: 978-87-7171-200-1

Redaktør | Dorte Hummelshøj Jakobsen

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

VARULVENS FORBANDELSE

METTE SEJRBO

DreamLitt

Af samme forfatter

Heksens kald
Vampyrens pagt (2018)

*Til Marie-Louise, Sarah og Lene.
I hjælp mig med at finde essensen af Emilie igen.
Tak til Jeanette for oversættelse af de norske gloser.
Og en særlig tak til mor Majken og Kenny
for at tage slæbet herhjemme, når min næse
var begravet i Ulfhedin-universet.*

KAPITEL 1

Sand og tang stod i en støvregn langt hen ad stranden, da Jonas lossede til et sammenstyrtet sandslot. Hans øjne faldt på en flad kalksten. Den lignede et hjerte. Et hjerte med en revne, der brød den glatte flade. Han fnøs og kylede stenen ud i vandet. Den slog smut hen over overfladen, meget længere end den burde. Han var ligeglad med, om nogen så det. Det hele kunne være fuldstændig ligegyldigt nu.

Med et suk satte han sig i græsset og så ud over fjorden. Et par både sejlede langsomt forbi, båret frem af den svage vind, der altid var her. Hans blik vandrede videre til nogle små robåde, som lå fortøjede et stykke ude. De lignede lækede dyr, der forsøgte at vriste sig løs af linen. Fanget, ligesom han selv.

Han blev fristet til at tage en af dem og ro ud til sejlrenden. Hvis han bandt sig fast til båden og hamrede et hul i bunden, så burde han vel gå ned med den?

Vandet sivede ind i skoene, da han vadede ud i fjorden. En sten på størrelse med en badebold stak op over vandoverfladen. Han samlede stenen op, som var den lige så let, og fortsatte ud mod bådene. Han nåede ikke langt, før et los i maven fik ham til at knække sammen, og han måtte slippe stenen for at genvinde balancen. Kroppen ville ikke lystre ham. *Det* ville ikke med. Monstret i ham. Afmagt og raseri tørnede sammen, og han kæmpede en indædt kamp for at overvinde uhyrets overlevelsesinstinkt.

Han ønskede ikke at leve mere, men *det* nægtede at give efter for hans vilje.

Han gav op. Det var meningsløst. Han vidste, at inden det ville lykkes ham at ende sit liv, ville monstret sende ham gennem en smertefuld vridemaskine og forvandle hans krop til dets groteske ydre og redde dem begge fra at drukne.

Uhyret ruskede i ham, fik hans muskler til at dirre, da dets væsen lokkede ham med frihed. Måske skulle han bare lade det tage over, lade det styre deres fælles liv for en tid? Livet var simplet gennem monstrets øjne. Ingen tvivl, ingen anger, ingen håbløshed, intet lort.

Lad være med at give op, når du kan give efter for mig. Lad hende ikke ødelægge vores perfekte symbiose. Et forpint støn trængte ud mellem læberne, da hans menneskelige hjerne fremmanede hendes billede. Emilie. *Em.*

Fuck! Han kunne ikke mere, ikke på denne måde. Men monstret var nådesløst. Det drejede kroppen rundt, og han måtte modvilligt se sine ben søge tilbage mod stranden.

Da han havde forladt Emilies hus efter deres skænderi, var han løbet herved på strandpromenaden. Dette sted havde før givet ham ro. Det mindede ham om hans barndom, når han var på besøg i bedsteforældrenes hus, inden hans farmor var gået bort og farfaren var flyttet hjem til dem. Farfaren havde også oplevet det lort, som han selv stod i nu. Hvordan havde manden kunnet leve videre, vel vidende at den kvinde, han elskede, jagede ham og ville slå ham ihjel uden at blinke?

Mobilen vibrerede i lommen.

“Hallo,” kvækkede han.

“Jonas!” skingrede hans mor. “Gudskelov, du er okay! Hvor er du?”

“Mor, jeg har dummet mig. Hun genkendte mig. Jeg har ødelagt det hele.” Han kneb øjnene i for ikke at give efter for en klump af selvmedlidenhed, der voksede frem i halsen.

“Vi er i gang med at pakke. Din far vil ikke risikere, at heksene dukker op her. Kom nu hjem, vi kører om lidt.”

Han svarede ikke. Hans familie var okay for nu, det var det vigtigste. De behøvede ham ikke længere. Han kunne gå sin vej. Uhyret frydede sig, glædede sig til at slippe fri. Han satte sig tungt ned i græsset for ikke at give efter for dets lyst til at løbe.

“Jonas?”

“Det dur ikke mor. Hun hader mig.” Hans stemme knækkede over.

“Åh, skat, det skal nok gå. Du har os. Fortæl mig, hvor du er, så kommer Martin efter dig.”

“Ja, det skal nok hjælpe!” vrængede han. “Den narrøv smadrer mig bare, når han ser mig.”

“Din onkel har mange gange selv været årsag til, vi er rejst, så det gør han ikke.” Der blev stille et øjeblik. Så lød der en tung udånding. “Jonas, jeg ved, det er svært at overskue det hele lige nu. Men du bliver nødt til at komme med. For drengenes skyld.”

Han sukkede og løb en hånd gennem sine pjuskede lokker. Hun havde ret. Andreas var ved at være seksten; det var nu, bæstet ville vise sit klamme ansigt for første gang. Hvis lillebroren også var forbandet, så skulle han ikke lære om familiens store hemmelighed på samme måde, som Jonas selv var blevet kastet ind i den. Andreas skulle ikke også risikere at tage et andet menneskes liv.

“Jeg er nede ved lystbådehavnen,” mumlede han resigneret. “Martin kan hente mig ved sportshallen.”

“Godt,” udbrød Nina. “Han er på vej. Det skal nok ordne sig alt sammen, skal du se.”

“Okay.”

Han lagde sig tilbage i græsset. Himlen var hånligt skyfri og lalleglad blå. Dagen var perfekt. Verden gik videre, som om intet var sket, mens hans egen verden var styrtet fuldstændig i grus. *Lorteland.*

Han rejste sig modstræbende og traskede ned mod sportshallen.

Det var jo slet ikke sådan her, det skulle være! Han skulle holde om Emilie lige nu, trøste hende og hjælpe hende igennem tabet af Marie. Han havde endelig fået nosser nok til at sige fra over for sin far, og han havde valgt hende! De burde leve lykkeligt til deres dages ende. En dag ville han fortælle hende om sin hemmelighed, og hun ville acceptere den, ligesom hans mor havde gjort.

Alt dette var ødelagt nu. I det øjeblik, han havde rundet hus-hjørnet hjemme hos hende og deres øjne mødtes, kendte hun hemmeligheden. Hun kendte den, fordi hun var en af *dem*. En af de møgkællinger, der havde slået hans farfar ihjel, og som stadig jagede hans familie. Hendes hadefulde blik skar ham i hjertet. Hvordan ville han kunne leve videre et andet sted, når han vidste, at hun var her, og at hun også ville slå ham ihjel uden at blinke?

En mørkeblå Nissan Patrol, der for længst havde overskredet sidste holdbarhed, kom buldrende og bremsede med hvinende dæk foran ham. Jonas satte sig ind uden at se på føreren. Bilen blev sat i gang og rullede derfra i lige så høj fart, som den var kommet.

“Det er okay, knægt.” Martin koblede ud og skiftede gear, som sad han i en dragster og ikke et stort skrummel af en firehjulstrækker. “Der går ikke længe, før de finder den mand, vi dumpede ude i skoven i nat, så vi havde nok været nødt til at smutte alligevel.”

Jonas svarede ikke. Mobilen pressede ham i lysken, så han fiske den op af lommen. Displayet tændte, og Emilies lyseblå øjne smilede til ham. *Fantastisk, det er lige det, jeg har brug for.* Han smækkede kæberne sammen. Det tog hver en fiber i hans arm at undertrykke trangen til at ringe til hende. Hvis bare han havde kunnet få hende i tale. Hun havde ikke hørt på ham. Hun var for langt nede over det med sin bedste veninde til at se tingene klart. Måske havde hun bare brug for lidt tid til at få bearbejdet Maries død, så ville hun sikkert se anderledes på det.

Patrolen svingede ind i indkørslen foran huset, som de havde kaldt hjem i knap et halvt år. Campingvognen var allerede propet til randen med deres ting. Jonas' yngre brødre og hans mor stod klar ved forældrenes bil, og hans far kom i det samme ud med en flyttekasse.

“Andreas vil køre med jer i dag; er det OK?” Jonas' mor kom hen mod bilen, efterfulgt af den ældste lillebror.

“Det er fint nok, Nina,” brummede Martin.

Andreas svingede sin rygsæk af skulderen og hoppede ind på bagsædet.

“Hey, hva' så?” spurgte han og lænede sig frem mellem sæderne.

Jonas svarede ikke. Han skævede ud under brynene og fulgte Ninas bevægelse rundt om motorhjelmene. Jo tættere hun kom på hans side af bilen, jo mere voksede skyldfølelsen. Var det ikke for hans frelserkompleks, så stod de ikke her, og hvis han endnu en

gang skulle høre, at det var okay, så vidste han ikke, hvor meget instrumentbræt der ville være tilbage, efter han ...

“Jonas.” Nina bankede på ruden.

Han bemærkede, hvor meget hånden rystede, idet han rakte ud og trykkede på knappen. Da ruden var gledet ned, satte Nina sig på hug og greb om dørkarmen.

“Det skal nok gå. Det er ikke din skyld! Det kunne lige så godt være lykkedes for dig, ikke? Du tog en chance, og så er den ikke længere. Vi skal nok klare det, det har vi jo gjort indtil nu.” Hendes lille hånd var med et over hans. Dens kølighed blev tydelig, da hun gav den et klem.

Sid stille! Du sidder kraftedeme stille! Stadig uden at se op nikkede han og strammede sine læber, for de ikke skulle dirre. Nina klappede hans hånd en sidste gang, inden hun rejste sig. Jonas knyttede hånden og sank besværet. Han så efter hende, mens hun gik hen til den yngste bror, Victor, og hjalp ham ind i deres egen bil. Hele kroppen stivnede, da hans øjne mødte farens næsten sorte blik. *Jeg er så død.* Der var ingen grund til at planlægge hverken selvmord eller at stikke af, Peters udtryk lovede en lang og smertefuld aflivning.

Det var en lettelse, da Patrolen satte i gang. Et øjeblik efter var begge biler og campingvognen på vej væk fra villavejen.

“Jonas?” De var på vej over broen ved Færgelunden, da Andreas afbrød stilheden.

“Mm.”

“Er du okay, bro?”

“Ja.” Jonas anstrengte sig for at lyde uanfægtet. “Bare fået rodet mig ud i noget shit.”

“Din bror er ved at stikke af fra et par dummebøder, ik’,

Jonas?” Martin kastede ham et sigende blik. “Og for ikke vi andre kommer i klemme, så er det bedst, vi smutter.”

“Dummebøder? Hvad fanden har du lavet?”

“Noget, der ikke er så smart, tror du ikke?” mukkede Jonas. Det var ikke hans mening at bide sådan fra sig, men han anede ikke, hvad han skulle sige lige nu. Han var ikke i humør til flere løgnehistorier.

Andreas smækkede høretelefonerne i øret med et forurettet fnys og slog op i en graphic novel.

“Så det er historien?” hviskede Jonas. Der var ingen grund til at tale højt og risikere, lillebroren lyttede med. Martins skarpe hørelse kunne uden problemer opfange alt, hvad han sagde.

“Jep,” svarede onklen lige så lavmælt, uden at tage øjnene fra vejen.

“Hvad har jeg lavet da?”

“Du har forsøgt dig med hasardspil, og det gik ikke så godt, vel?”

“Næ, jeg er vist ikke så god til at lyve som visse andre.”

“Fair nok, knægt.” Martins ansigt brød ud i et skævt grin. “Hey, er du klar over, hvor mange gange det har været mig, som har kvajet mig, og vi har måttet skride? Det er sgu meget rart, at lorten hænger ved en anden for en gang skyld.”

“Lorten? Synes du ikke, at det her gælder for en hel lokumsrække på Roskilde Festivalen?” knurrede Jonas, hvorefter han havede stemmen til normalt leje. “Hvor skal vi hen?”

“Det ved du, når vi dukker op,” svarede Martin, også i normalt stemmeleje. Han tjekkede Andreas i bakspejlet. “Den gamle heks kan sikkert få fat i dig ... inde i dit hoved,” hviskede han. “Så jo mindre du ved, jo bedre.”

Jonas skar en grimasse. Den gamle. Hun havde fået fat i Thomas i nat. Hvordan heksen end havde gjort det, så var hans ældste onkel med ét forvandlet fra uhyre til menneske. Kampen mod heksene stod uklart. Han kunne kun huske brudstykker. Det var ikke, før han havde set ind i Emilies skræmte øjne, at han havde genfundet kontrollen over sin forvandlede krop. Han havde næsten nået at slå hende ihjel.

Landskabet fløj hastigt forbi, mens Jonas sad og stirrede tomt ud ad ruden. Hans tanker drev fremad til om morgenen og alt det, Emilie havde sagt til ham hjemme i sin baghave.

“Ved du, hvad en hamram er?” spurgte han Martin.

“En hvad? “

“Det var det, Emilie kaldte mig. En hamram.”

Martin rystede på hovedet, og inden han kunne svare, ringede Jonas' mobil.

“Hej far,” hilste han anspændt.

“Kan du sige til Martin, at Thomas og Camilla har hentet tvillingerne, og de er kørt af sted nu. De når os nok først ved broen.” Peters stemme virkede alt for neutral i forhold til det blik, han havde sendt Jonas. Som om han netop havde meddelt, at de skulle have hakkebøffer til aftensmad.

“Klart, det skal jeg nok.” Jonas tøvede. “Far?”

“Ja?”

“Jeg er ked af det. Af det hele. Det ville jeg bare lige sige,” fik han endelig fremstammet.

“Ja, det ved jeg,” sukkede Peter. “Prøv at se, om du kan få sovet lidt. Det har været en hård nat, og vi tager en tur mere nu i nat.”

Jonas spærrede øjnene op. *I nat! For helvede!*

“Far!?”

“Rolig, vi har styr på det. Hvil dig nu, og så ordner vi det. Vi ses.”

Jonas stirrede på mobilen. Panikken hvædede ud af ham i hurtige åndedrag, og han kunne mærke dyret krybe op langs rygraden og kradse utålmodigt for at slippe fri.

“Som han sagde, så ordner vi det,” hviskede Martin. “Læg dig til at sove. Det bliver en fantastisk nat. Jeg har fået tjansen som babysitter.”

Fuck! Jonas lod hovedet falde tilbage mod nakkestøtten. Hvordan ville de ordne det? I går havde han stået lænket i et jernbur. De var langt væk fra det bur nu. Hvad ville de gøre? Tøjre ham til campingvognen? Hvad hvis han rev sig fri? Kunne han rive sig fri? Stenen, han havde hevet op af vandet, havde ikke føltes særlig tung. Kunne et sæt lænker overhovedet holde monstret tilbage? *Åh, Gud!* Hvad hvis børnene opdagede ham! Hvad nu hvis han mistede kontrollen og overfaldt dem? Han kunne ikke ... *måtte* ikke slå et menneske ihjel igen.

Det nyttede ikke noget at sidde her og blive hysterisk. Han kunne ikke flygte fra sin skæbne alligevel. Det havde han prøvet. Om han ville det eller ej, så, forvandlede han sig til en *varulv*, når klokken slog midnat!

KAPITEL 2

Emilie stirrede lamslået ud i luften. Den store cypres og resten af baghaven forsvandt omkring hende i en mørk, langstrakt tunnel, hvor sætninger strøg igennem tankerne som lyntog uden mål.

“Jeg elsker dig,” havde Jonas sagt. “Der er altid et valg.”

“Du slog Marie ihjel,” havde hun skreget.

Han havde benægtet det. Men han var jo en af dem. De hamramme. Han var et af de uhyrer, som hun var kaldet til at udslette for at ophæve forbandelsen. Hvordan kunne det ske?

“Ikke alt er sort og hvidt.” Emilies frændes ord bragte hende tilbage fra hendes forstumlede sind. Nej, han havde vel ikke ...

“Tjalfe!” Inden hun nåede at tænke den forfærdelige tanke til ende, havde hun kaldt på frænden.

Halskæden med den smukke gyldne ravklump glødede varmt mod brystet, og en vind rejste sig i haven. Så stod han der, hendes vejleder, jætten. Med en skikkelse så elegant som en græsk statue skridtede han frem mod hende.

“Stump.” Tjalfe kløede sig i nakken og sendte hende et skyldbetyntet blik.

Det guddommelige skin faldt af ham i det samme han åbnede munden, for hans ordforråd og opførsel stemte overhovedet ikke overens med illusionen.

“Drop det!” Emilie kneb øjnene sammen. “Du vidste det allerede i nat, ikke sandt? Da vi talte sammenovre i skoven. Du

vidste, at Jonas var en af de fire hamramme, vi skulle kæmpe imod. Fortæl mig nu sandheden!”

Jætten udstødte et opgivende grynt og satte sig på kanten af rosenbedet. Hans havblå øjne granskede hende. Emilie vidste, at han var inde at rode hendes hjerne igennem og tage en stikprøve af hendes følelser. Han havde sikkert også en lille meningsudveksling med de højere magter om, hvor meget af deres syge spil, han måtte afsløre for hende. De højere magter. Bestyrelsen. *Vor Herre bevares.*

Hun lod sin ætsende vrede gnave gennem kroppen. Hvis han ville føle hendes sindstilstand, så skulle han fandeme få lov at føle den. Det kunne godt være, at hun bare var en lille brik i det større billede, men de kunne stikke deres kyniske regime langt op!

I dette øjeblik hadede hun Bestyrelsen, eller hvad end det var, som trak i trådene, mere end noget andet. Hvor vovede de at holde sandheden om Jonas hemmelig for hende? Og hvor kunne de være så modbydelige at lade Marie dø, når hun selv kunne have forhindret det med sine volvekræfter? Det ville have været så let som et lille hint, en tanke, en ... sms.

Åh nej! Beskeden.

Al luften forsvandt fra Emilies lunger, og hun følte kvalmen stige til en sur smag i munden. Det var ikke fair. Maries besked var kommet alt for sent. Hun havde ikke kunnet gøre noget som helst.

“Fint, så får du sandheden.”

Det gav et gib i hende, da Tjalfes stemme brød tavsheden.

“Ja, jeg vidste det. Jeg ved alt, hvad der sker omkring dig.”

“Og hvad med Marie? Vidste du, at hun skulle dø?” spurgte hun mat.

Tjalfe skar ansigt.

“Hvordan kunne du holde det fra mig? Efter alt, hvad vi har været igennem. Jeg troede, du var min ven!” Benene mistede med ét evnen til at bære hende. Hun satte sig tungt på græsset og stirrede vantro på jættens stramme ansigt. “De er væk. Begge to. Marie er død, og Jonas er min fjende. Og du gjorde intet.” Det, hun havde frygtet mest af alt, var sket, og Tjalfe, af alle dem som stod hende nær, havde svigtet hende. Hun begravede ansigtet i hænderne og hulkede magtesløst.

“Hey, stump, du ved jo godt, jeg ikke har lov til at blande mig,” lød Tjalfes stemme gennem gråden. “Er du klar over, hvilken røvfuld, jeg har fået, bare for at komme med den hentydning til sort og hvidt?” Han satte sig ved siden af Emilie og lagde en arm om hendes skuldre. “Hvis jeg havde sagt, at han var en af dem, så stod jeg ikke her. Jeg har fået strenge ordrer på at holde min kæft, som i fuldstændig holde min kæft, fra nu af. Hvis jeg ikke gør det, så trækker de stikket. Så er jeg ude.”

“Marie havde ikke behøvet at dø. Hun har ikke noget med kaldet at gøre.” Emilie skævede ud mellem fingrene. “Jeg kunne have stoppet det.”

“Ikke uden at trykke på egen vinding-knappen, er jeg bange for.”

“Betyder et menneskeliv virkelig så lidt for dem?”

“Så simpelt er det jo ikke, og det ved du også godt.”

“Jeg kan ikke det her, Tjalfe. Det er for meget.”

“I know. Det er noget shit, at du får smidt hele lortet i hovedet på én gang.” Han løftede hendes ansigt op mod sig og så indgående på hende. “Det er vigtigt, at du forstår det, jeg fortæller dig nu.”

“Hvad?” Hun tørrede de våde kinder af med bagsiden af hånden.

“At du forstår, hvorfor jeg ikke kan sladre til dig om ting, der vil ske. Om hvad det betyder, hvis de tager mig ud af spillet.”

Hun stirrede grådkvalt på ham uden at svare.

“Det betyder, at du i bedste fald får en anden hjælpeånd, en vætte denne gang. I værste fald ...”

“Så mister jeg min sejd.”

Han nikkede og så væk med et fjernt blik.

Emilie følte den beske vrede ulme. De lede svin. Endnu en gang skulle han konferere med Bestyrelsen om, hvor meget hun var værdig til at få at vide. Han måtte have gang i en voldsom diskussion, for hans ansigt arbejde som en pantomimekunstner og dannede til sidst en arrig grimasse.

“Som sagt, så må jeg ikke sige mere,” knurrede han sammenbidt.

“Og det betyder, at der er mere at sige, men jeg skal selv finde ud af det?”

“Det betyder, at du skal passe på dig selv.” Et skævt grin opløste vreden, og hans øjne strålede atter skælmsk. “Det må jeg godt sige.”

Emilie satte albuerne på knæene og hang med hovedet. Der var en skjult besked her. Hendes hjerne arbejde energisk for at finde ... Marie!

Hun rettede blikket mod jætten.

“Ah-ah,” advarede Tjalfe. “Nul spørgsmål.” Han strøg diskret en finger langs tindingen.

Hun så hurtigt ned igen. *Tænk!* Hvis Marie var omkommet under naturlige omstændigheder, ville det vel ikke have været

forbudt for Tjalfe at sige det? Jonas benægtede at have noget med drabet at gøre, og af en eller anden uforklarlig årsag troede hun på ham. Det betød, at der kun var én tilbage, der kunne have gjort det.

Den mørke.

Hun stivnede, og hendes øjne fløj op. Tjalfe så med det samme væk, men hun kunne sværge på, at han havde blinket med det ene øje. Det var godt nok for hende. Hun havde et mål nu, et sted hun kunne kanalisere al sin sorg og smerte hen. Maries morder. Den mørke. Hvem end det var, havde skiderikken begået en forbandet fejl ved at tro, han kunne slippe af sted med det her!

“Jeg hilser dig, frænde.” En sær ro faldt over hende.

“Drop nu det formelle pis og kom her.” Han trak hende ind til sig. “Men vær forsigtig, ik’? Ingen cowboystunts,” formanede han.

“Nej, ingen stunts,” svarede hun fattet.

Han slap hende og gik tværs over græsplænen. På lige så dramatisk vis som han var ankommet, forsvandt han nu i vinden, som fejede gennem haven.

Emilie hev straks sin mobil frem og fandt Gudruns nummer. Opkaldet gik igennem med det samme.

“Åh, gudskelov. Er du okay?”

Det kom bag på Emilie, at den ellers så muntre vølvesøster lød bekymret. Så kom hun i tanke om, at hun havde ringet til Gudrun og fortalt om Maries dødsfald, lige før Jonas var dukket op rundt om hjørnet til haven.

“Jeg klarer mig. Er du nået tilbage til Siri?”

“Ja, jeg er lige trådt ind ad døren.”

“Jeg har lidt nyt, så vil du sætte mig på medhør?”

“Ja, selvfølgelig. Hæng lige på i to sekunder.”

Hun hørte skramlen og derefter Gudrun, der kaldte på de to andre vølver.

“Vi er her, kære.” Lyden af Siris stemme smøg sig beroligende om Emilies flossede nerver. Hun måtte lukke øjnene et øjeblik for ikke på ny at give efter for gråden. Det nyttede ikke at pibe nu.

“Jeg ved ikke, om Gudrun har nået at fortælle dig og Marta det, Ældste, men min veninde er blevet fundet myrdet her til morgen.”

“Din veninde? Det gør mig ondt.”

“Tak.” Emilie sank besværet, da hendes blik faldt på den plet, hvor Jonas for nylig havde stået. *Jeg håber virkelig, jeg gør det rigtige nu.* “Det er ikke de hamramme fra i nat, som har gjort det. Jeg er overbevist om, at det er den mørke.”

Der var stille i den anden ende. Emilie kunne næsten se for sig, hvordan Siri bearbejdede oplysningerne med sit sædvanlige myndige overblik, og hvordan Gudrun og Marta så afventende til.

“Det kan være et sammenfald, kære. Det er ikke kun vores fjender, der begår frygtelige ugerninger, ved du nok. Det er almindelige mennesker i lige så høj grad i stand til.”

“Men kan du ikke se det, Siri? De højere magter vil ikke lade min frænde give mig nogen information om hendes død, ergo kan hun ikke være blevet slået ihjel under normale omstændigheder.”

“De højere magter? Jeg forstår ikke?”

“Jeg har bare brug for at vide, hvad der er sket med Marie. Jeg kan ikke bære det, hvis hun er død på grund af mig.” Emilies stemme bævrede, og hun bed sig i læben. “Siri, vær sød at hjælpe mig. Er der ikke noget, vi kan gøre?”

“Selvfølgelig hjælper vi dig, søde ven,” svarede Siri. “Vi kan gøre det, vi plejer at gøre, når der dukker mystiske dødsfald op.

Obduktioner her på Sjælland foregår inde på Rigshospitalet. Vi undersøger med vores kontakter, om de har kørt hendes ... om hun er blevet kørt derind.”

Emilie sukkede. Det gav kun et kort øjeblik fred at vide, søstrene var med om bord. Uroen steg på ny i hendes mave, mens hun forberedte sig på det næste punkt. Der var ingen vej udenom; Jonas var fjenden. “Der er også en anden ting.”

“Ja?”

“Jeg ved, hvem de hamramme fra i nat er, og jeg ved, hvor de bor. Det viste sig at være ...” Hun skar en grimasse, da hjertet straffede hende for hendes svig. “... en af drengene fra min skole.”

“Har du fundet ud af det på så kort tid?” Denne gang var det Marta, der bød ind.

“Han kom her, ville kondolere. Jeg genkendte ham på hans ...” Emilie fik et sug i maven, der nær havde slået hende omkuld, da Jonas' gyldenbrune øjne dukkede op i bevidstheden og fyldte den med følelser, der ikke var hendes egne. Følelserne var hans. *Hvad sker der?*

“Han sagde, at de ikke havde noget med Maries død at gøre,” fortsatte hun hæst. “Og så påstod han, at den mand, de slog ihjel, også var en hamram.” Hun vaklede hen til rosenbedet og satte sig. Lige så hurtigt Jonas' essens havde overrumplet hende, lige så hurtigt var den væk. Hun rystede oplevelsen af sig og koncentrerede sig atter om vølvernes diskussion i den anden ende.

“... må være den fjerde hamram,” nåede hun at høre Gudrun sige.

“Men hvorledes kan en hamram trænge ind hjemme hos Emilie? Han burde ikke kunne krydse besværgelsen,” påpegede Marta. “Har du undersøgt grænsen? Den må være brudt et sted.”

“Næ, jeg kan ikke ...” Mindet om en regnvåd eftermiddag fik Emilie til at tie. Hun huskede, hvordan Jonas havde stået udenfor, gennemblødt i regnen. Den dag, han havde elsket med hende for første gang. Han havde taget hende op i sine arme. Hvad var det, han havde sagt? At han blev nødt til at høre hende sige, at hun ville have ham med ind.

Hun måtte holde sig for munden for ikke at gispe højt. *Han vidste det!* Vidste, at han ikke kunne krydse besværgelsen uden først at være blevet inviteret.

“Grænsen er intakt. Det er min skyld.” Emilie bed tænderne sammen. “Jeg inviterede ham ind.” *Det svin!* Dette skulle han fandeme komme til at betale for! Han vidste allerede, hvem han var, da han var sammen med hende! Det var *det*, hun havde mærket, da hun havde åbnet sit sind for ham. Den primitive vildskab og begæret, hun havde set i hans indre, var den hamramme. Hvor havde hun været blind!

“Åh, sådan.” Siri afbrød hendes tankespind. “Emilie, hør hvad jeg siger. Du må under ingen omstændigheder opsøge dem alene, har du forstået mig? Vi kunne måske nok nå at fange dem, hvis vi kørte nu, men ved højlys dag er der for mange uskyldige i nærheden. Det er umuligt for mig at forblinde så mange mennesker på én gang.”

“Hvad?” Martas stemme skar skingert i højtaleren. “Vi kan tage dem alle tre lige nu, og så siger du nej?”

“Vi risikerer at blive eksponeret. Du ved, hvad det betyder,” advarede Gudrun.

Der blev tavst på linjen. Emilie så for sig, hvordan Marta trodsede sin stolthed og indrømmede risikoen ved at angribe nu. De ville overtræde den vigtigste af de regler, vølverne levede efter, ikke

at blive eksponeret for offentligheden. Straffen kunne i bedste fald betyde, at vølven fik frataget sin sejd, i værste fald døden.

“Vi kommer heller ikke uset ind på et hospital på denne tid, så det er bedst at vente til i aften. Vi skal nok finde dem, det har vi gjort før,” lød det fra den ældste.

“Og kan du huske, hvor opslidende det var? Siri, du har ikke de samme kræfter længere.” Martas stemme var atter fattet og klang af bekymring for deres øverste volve. “Lad mig og Gudrun tage op til Emilie og få det overstået.”

“Vi kan ikke klare tre af de høje hamramme på én gang. Især ikke nogle, der kan skifte ved egen vilje,” protesterede Gudrun.

“Der er måske et problem mere.” Emilie afbrød forsigtigt diskussionen.

“Hvad da, kære?” spurgte Siri.

“Jeg tror ikke, eller rettere, jeg er ret sikker på, at der ikke kun er tale om tre hamramme. Vi har kun mødt ham, jeg kender, og hans to onkler. Jeg er ret sikker på, at hans far også er forbandet.” *Ellers ville han ikke have forbudt Jonas at se mig.* Hvor havde hun været naiv! Alle tegnene var der jo, det så hun klart nu.

“Vi kommer op til dig i aften ved titiden.” Siri skar igennem Emilies optændte tanker. “Vi finder ud af, om hun er kørt til Rigshospitalet, og du holder dig væk fra de hamramme imens!”

“Ja, du har ret. Jeg venter på jer.” Hun skulle nok vente. Selvfølgelig var det dumt at gå efter Jonas alene. Han havde tøvet med at slå hende ihjel i nat, men det havde hans onkler ikke. Hvis de var sammen med ham, ville de heller ikke lade stå til denne gang. Og hun nægtede at miste livet, før hun havde taget det fra Jonas. Hun kunne godt vente. *Den løgnagtige, lede koter!*

Da Emilie havde afbrudt opkaldet, kom hun i tanke om sin

mor, som stadig sad inde i huset og ventede på hende. *Fandens!* Hun tog en dyb indånding og gjorde sit bedste for at undertrykke vreden, inden hun gik ind.

“Fik Jonas fat i dig?” Marianne rykkede en plads i sofaen, så Emilie kunne sætte sig. “Jeg tænkte, du godt kunne bruge en ven nu.”

Så det var derfor, han havde vidst det så hurtigt. Marianne måtte have ringet, lige efter Emilie var gået udenfor. Ville det sige, at han havde smidt alt, hvad han havde i hænderne, for at være der for hende? Havde han virkelig risikeret at blive afsløret for at trøste hende? De dyriske følelser fra Jonas' essens susede på ny gennem hende og prikkede forræderisk i hjertet. *Hvad pokker var det her for noget?* Hun blinkede insisterende, som om bevægelsen i sig selv ville tvinge fornemmelsen af ham væk fra hendes indre. Det kunne ikke nytte noget at være i tvivl. Jonas var en hamram, og lige meget hvor menneskelig, kærlig og vidunderlig han var, lige meget hvor meget hun ... Lige meget! Han var og blev en hamram, og hun var en vølv. Hun var blevet kaldt til sit hverv for at udslette dem.

“Ja, han kom forbi. Det hjalp en smule,” løj hun. Hun sukkede diskret, da hun havde skubbet ham ud af bevidstheden.

“Hvad med, at du lægger dig lidt? Så kan vi gå op til politiet, når du vågner. De vil gerne snakke med dig, mens du kan huske så meget som muligt fra i går.”

“Jeg tager derop nu.” Emilie stirrede ud ad stuevinduet, overrasket over, hvor uhyggeligt roligt hendes hjerte slog. Det kunne godt være, at hun ikke havde en chance mod Jonas, men så kunne hun i det mindste finde Maries morder. Den mørke!